

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ 1821

Εξ αφορμής της εθνικής επετείου αξίζει να φέρουμε στο προσκήνιο μαρτυρίες πίστεως αγωνιστών και ηρώων του 1821. Επικεφαλής των ηρωικών κληρικών μαρτύρων του 1821 στέκεται ο **Οικουμενικός Πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄**.

Τραγική ήταν η θέση του όταν επαναστάτησε η Ελλάδα. Έβλεπε ότι τον περίμενε το μαρτύριο. Πολλοί προσπαθούν να τον πείσουν να φύγει από την Κωνσταντινούπολη για να σωθεί. Αλλά ο καλός ποιμήν **αρνήθηκε**, ακολουθώντας τα ίχνη των γενναίων προκατόχων του. Είπε: «Με προτρέπετε εις φυγήν· μάχαφα θα διέλθη τας ρύμας της Κωνσταντινουπόλεως και λοιπών πόλεων των χριστιανικών Επαρχιών. Υμείς επιθυμείτε όπως εγώ μεταμφιεζόμενος καταφύγω εις πλοίον ή κλεισθώ εν οικία οιουδήποτε ευεργετικού υμών Πρεσβευτού, να ακούω δε εκείθεν πως οι δήμιοι κατακρεουργούσι τον χηρεύοντα Λαόν... Ουχί!

Εγώ διά τούτο είμαι Πατριάρχης, όπως σώσω το Έθνος μου, ουχί δε όπως απολεσθή τούτο διά της χειρός των Γενισάρων. Ο θάνατός μου ίσως... επιφέρη μεγαλυτέραν ωφέλειαν, παρά η ζωή μου. Σήμερα (Κυριακή των Βαΐων) θα φάγωμεν ιχθύς, αλλά μετά τινος ημέρας και ίσως και ταύτην την εβδομάδα οι ιχθύες θα μας φάγωσιν... Ναί, ας μη γίνω χλεύασμα των ζώντων. Δεν θα ανεχθώ ώστε εις τας οδούς

της Οδησού, της Κερκύρας και της Αγκώνος διερχόμενον εν μέσω των αγυιών να με δακτυλοδεικτώσι λέγοντες: «ιδού έρχεται ο φονεύς Πατριάρχης». Αν το Έθνος μου σωθή και θριαμβεύση, τότε πέποιθα θα μου αποδώση θυμίαμα επαίνου και τιμών, διότι εξεπλήρωσα το χρέος μου... Υπάγω όπου με καλεί ο μέγας κλήρος του Έθνους και ο Πατήρ ο Ουράνιος, ο μάρτυς των ανθρωπίνων πράξεων».

Ο αρχιμανδρίτης **Γρηγόριος Δικαίος**, που είναι γνωστός με το όνομα **Παπαφλέσσας** είναι αυτός που άναψε την φλόγα της Επανάστασεως στον Μοριά. Φλογερός στην πίστη, έκανε να ωριμάσει ο άγουρος καρπός-η μεγάλη απόφαση του αγώνος και έλεγε: «Έλληνες, ποτέ μην ξεχνάτε το χρέος σε Θεό και σε πατρίδα! Σ' αυτά τα δύο σας εξορκίζω ή να νικήσουμε ή να πεθάνουμε κάτω από τη σημαία του Χριστού!»

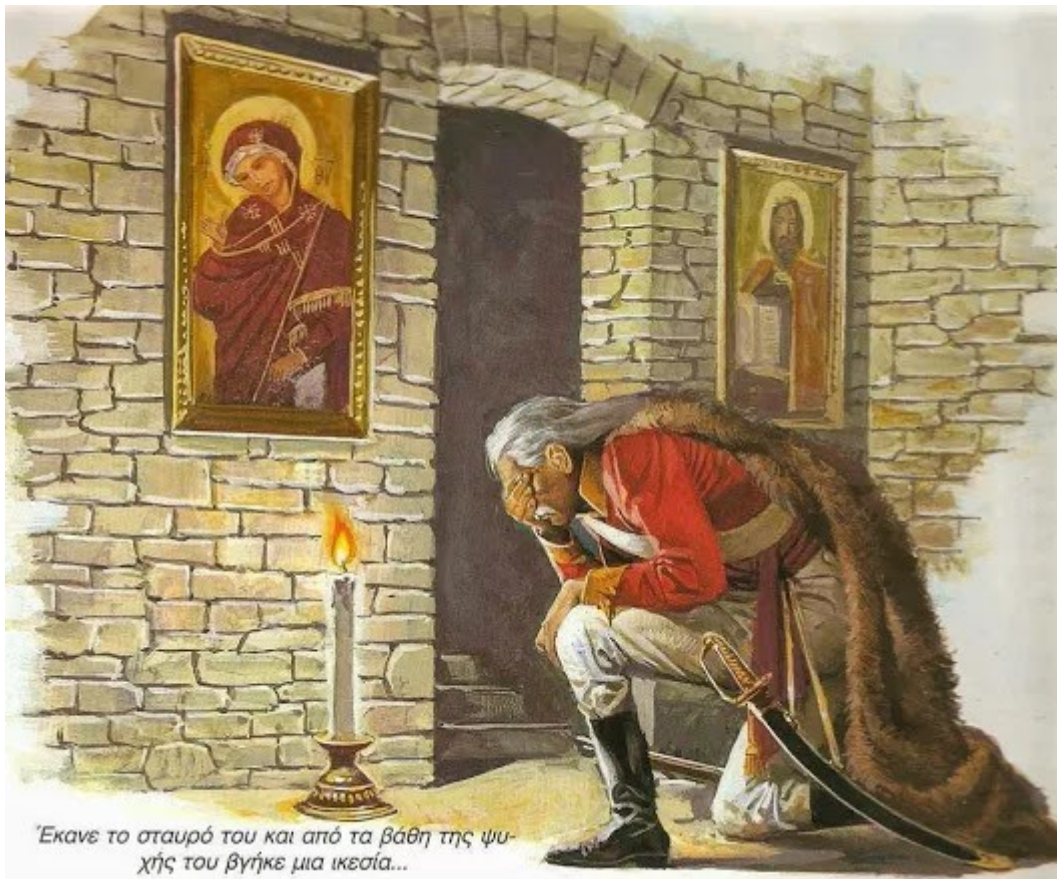

Άλλος, ο Ναύαρχος **Ανδρέας Μιαούλης** έγραφε στον Γεώργιον Κουντουριώτην τις παρακάτω υπέροχες γραμμές:

«Ας μη λείψη, παρακαλώ, και η Υμετέρα Εκλαμπρότης από του να συνεργήση εις το να γίνωσιν αι ανήκουσαι προς Κύριον προς εξιλέωσιν της Θείας αυτού δικαιοσύνης ικεσίαι διά τας αμαρτίας και εμού του αναξίου και όλου του χριστεπωνύμου λαού... όπως συνοδευούσης της Θείας αυτού Αγαθότητος, ενισχυθώσιν από την παντοδύναμον χάριν Του οι βραχίονες των Ελλήνων και ούτω κατατροπήσαντες διά του επί της ελληνικής σημαίας τμίου Σταυρού και τους αισθητούς εχθρούς τούτους, αυτούς μεν υποχρεώσωμεν και άπαντας να ομολογώσι και να κηρύττωσι «**Μέγας ο Θεός και η πίστις των Χριστιανών**», ημείς δε δοξολογούντες να ψάλλωμεν το του προφητάνακτος «**η δεξιά σου Κύριε δεδόξασται**».

Ο δε **Κωνσταντίνος Κανάρης** με προσευχή ξεκίνησε για το κατόρθωμα στο λιμάνι της Χίου. Όσο έλειπαν από το νησί, όλος ο κόσμος γονατιστός προσευχόταν για τη σωτηρία τους. Και η επιστροφή τους στα Ψαρά με προσευχή ευχαριστήριο κατέληξε. Οι ιερείς με τα εξαπτέρυγα, οι προύχοντες και όλος ο λαός τον συνόδευσαν στον ναό του Θεού. Εκείνη η πομπή πάνω στο μικρό αλλά τρισένδοξο νησάκι, μας θυμίζει τα χρόνια, που οι Βυζαντινοί αυτοκράτορες και οι χιλιοτραγουδισμένοι νικητές ηρωικών αγώνων ανέβαιναν ταπεινοί προσκυνητές στην Αγία Σοφία, για να ψάλλουν «*Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῶ τὰ νικητήρια*». Τότε παρομοίως, ο Θρυλικός μπουρλοτιέρης κατέθεσε στα πόδια της εικόνας της Θεοτόκου το στεφάνι του και έπεσε με το μέτωπο κατά γης προσκυνώντας προσευχόμενος και ευχαριστώντας από βάθους καρδιάς τον Θεό. Κατόπιν εξομολογήθηκε, μετέλαβε των αχράντων Μυστηρίων και με ταπείνωση και σεμνότητα απεσύρθη στο ήσυχο σπιτάκι του.

Έκανε το σταυρό του και από τα βάθη της ψυχής του βγήκε μια ικεσία...

Αλλά και ο Γέρος του Μοριά, **ο Κολοκοτρώνης** ευλαβείτο πολύ την Παναγία. Στα 1821 ξεκίνησε από την Καλαμάτα για την Τρίπολη. Στα χωριά που περνούσε, χτυπούσαν οι καμπάνες, οι ιερείς έβγαιναν με τα εξαπτέρυγα, άνδρες, γυναίκες, παιδιά γονάτιζαν και έκαναν δεήσεις. Γρήγορα όμως ο πρώτος ενθουσιασμός έσβησε. Ο Αναγνωσταράς, ο Μαυρομιχάλης, ο Παπαφλέσσας τράβηξαν γι' αλλού. Ο Κολοκοτρώνης απέμεινε κατάμονος με το άλογό του στην Καρύταινα. Τι θα έκαννε; Τι θα μπορούσε να κάνη ένας μονάχος, ολομόναχος; Το παν! Όταν φλογίζει την καρδιά του η φλόγα της πίστewς. Αλλ' ας αφήσουμε τον ίδιο το Γέρο να μας διηγηθεί τι έκανε: «Έκατσα που εσκαπέτισαν με τα μπαϊράκια τους, απέ εκατέβηκα κάτω` ήτον μια εκκλησιά εις τον δρόμον, η Παναγία στο Χρυσobίτσι, και το καθησιό μου ήτο όπου έκλαιγα την Ελλάδα». Σίμωσε, έδεσε το άλογό του σ' ένα δέντρο, μπήκε μέσα, γονάτισε:

-**Παναγιά μου**, είπε, από τα βάθη της καρδιάς του, και τα μάτια του δάκρυσαν. **Παναγιά μου, βοήθησε και τούτη τη φορά τους Έλληνες να ψυχωθούν.** Έκανε το σταυρό του. Ασπάσθηκε την εικόνα της, βγήκε από το εκκλησάκι, πήδησε στ' άλογό του κι έφυγε.

Λίγο πριν αρχίσει τον αγώνα στα Δερβενάκια είπε:

-Έλληνες, απόψε ήλθε η Παναγία και μου είπε: «*Η Παναγία, σκέπη, βοηθός και προστασία!*» Μακάρι και σήμερα στην Παναγία να προσβλέπουμε και τούτη τη δέηση να λέμε: «*Παναγιά μου, ψύχωσε τους Έλληνες!*».

Ακόμη, η **Καπετάνισσα Μπουμπουλίνα** είπε στους Προκρίτους και στους Δημογέροντες:

«Έχασα τον σύζυγόν μου. **Ευλογητός ο Θεός!** Ο πρεσβύτερος υιός μου έπεσε με τα όπλα ανά χείρας. **Ευλογητός ο Θεός!** Ο δεύτερος και μόνος υιός μου, 14ετής την ηλικίαν, μάχεται μετά των Ελλήνων και πιθανώς να εύρη ένδοξον θάνατον. **Ευλογητός ο Θεός!** Υπό το σημείον του Σταυρού θα ρεύση επίσης το αίμα μου. **Ευλογητός ο Θεός!** Αλλά θα νικήσωμεν ή θα παύσωμεν μεν ζώντες, αλλά θα έχωμεν την παρήγορον ιδέαν, ότι εν τω κόσμω δεν αφήσαμεν όπισθεν ημών δούλους τους Έλληνας».

Ιδού και τα επιβεβαιωτικά λόγια του στρατηγού Μακρυγιάννη:

«Οι αγωνισταί βάστηξαν την θρησκείαν τους τόσους αιώνες με τους Τούρκους-και τους 'κάναν τόσα μαρτύρια και την βάσταξαν' και λευτέρωσαν και την Πατρίδα τους, αυτείνου με την θρησκεία τους, οπού ήταν πεντακόσιοι Τούρκοι εις τον αριθμόν κι αυτείνου ένας και χωρίς τ'αναγκαία του πολέμου και την μάθησιν οι περισσότεροι' και τ'άρματά τους δεμένα με σκοινιά. Καί η πίστι εις τον Θεόν-λευτέρωσαν την Πατρίδα τους».

Πέρασαν 198 χρόνια από τότε που οι πρόγονοί μας είπαν το «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Η' ΘΑΝΑΤΟΣ» και θυσιάστηκαν για την ελευθερία μας. Στα ιερά τους κόκκαλα θεμελιώθηκε το κράτος του Νέου Ελληνισμού.

Αλήθεια, δύο ερωτήματα προβάλλουν επιτακτικά: α) Πώς εκδηλώνουμε την ευγνωμοσύνη και τιμή προς τους ήρωες του 1821; β) Πόσο ακλόνητη και δυνατή είναι η πίστη μας στην πρόνοια του Θεού και στην προστασία της Παναγίας;

Ο καθένας ας σκεφθεί.-

ΠΗΓΗ: <http://paterikos.blogspot.gr>

